

Entrevista a Oriol Bohigas, candidat a l'Ajuntament de Barcelona

Un regidor 'heavy'

Oriol Bohigas ha estat presentat per Pasqual Maragall com a futur regidor de cultura si guanya la candidatura socialista a l'Ajuntament de Barcelona.

Fem l'entrevista a les deu del matí, en el seu despatx. Oriol Bohigas es mostra entusiasta i cautelós. És com si el matí imposés certa calma perquè el desacord fos expressat prudentment per un home que no té en la prudència verbal les seves principals virtuts.

Malgrat la calma matinal, les seves paraules són precises. Sap que el futur cultural de Barcelona està gairebé decidit. Sap que discrepa en algunes decisions preses. I, que si ha dit que sí a Maragall és perquè precisament vol intervenir en aquestes decisions. No pensa parar res, però tampoc pensa callar.

Seria massa fàcil dir que el seu mandat pot ser polèmic. Més aviat es pot dir que serà contundent i rotund. La seva entrada serà el final de l'època tecnòcrata. Ben segur que amb ell comença una nova època.

—*Li va costar molt decidir-se?*

—Per un costat em va costar perquè sé per experiència que les responsabilitats públiques van en detriment de la continuïtat de l'activitat professional. Però, per l'altre, no em va costar gens; a Maragall no li puc dir que no. És un amic entranyable i un alcalde fantàstic.

—*Cap més factor li va influir?*

—Crec que és un moment molt interessant per acceptar aquest càrrec perquè, si fins ara el protagonisme de la ciutat havia recaigut en

l'urbanisme, ara l'evolució de la ciutat la marcarà la cultura. És el moment d'augmentar el nivell de vida i la confortabilitat de la ciutat, i això passa per la política cultural.

—*O sigui que si vostè acaba sent regidor de cultura haurà aconseguit manar en el moment precís per influir en la transformació de la ciutat?*

—Exactament.

—*Però, també és cert, que els grans canvis culturals de la ciutat estan tots decidits. ¿Ja s'ho ha rumiat bé? Vostè té fama d'agradar-li decidir i planificar.*

—Aquest és el tema més complicat; encara no puc tenir massa plans perquè necessito tenir més informació. Segur que aquest problema existirà. En aquest moment hi ha una gran quantitat de coses començades en el camp cultural. No es podrà fer res més que continuar-les i intentar trobar algun criteri crític enmig del camí. Tot està en marxa. En aquests quatre anys potser només tindrè temps per acabar les coses que estan començades.

—*I, ¿vostè no hi pintarà res?*

—Potser no.

—*És difícil de creure.*

—A vegades sí que penso que potser la regidoria serà un càrrec per anar a escalfar i per no fer res. S'ha de veure quina és l'estructura per poder intervenir en les grans decisions que s'han pres. Tots els grans temes estan decidits i és problemàtic tirar enrere. No em posaré ara a parlar el Museu d'Art de Catalunya o l'Auditori.

A més, s'ha de tenir en compte que durant molt de temps l'Ajuntament de Barcelona no ha tingut regidor de cultura. Això ha provocat una segmentació molt forta perquè s'han donat moltes responsabilitats sectorials. Serà difícil tornar a unificar un criteri general de la cultura a

Barcelona. A més, també, hi ha l'Olimpíada Cultural, que ha absorbit gran quantitat de coses.

—*¿Aquest seria un dels seus objectius?*

—Sí.

—*¿Fer-ho pot provocar traumes?*

—Potser n'hi haurà. Si ara cal un regidor de cultura, evidentment, algun esforç d'unificació s'haurà de fer. Tot això s'haurà d'experimentar durant els primers mesos. Potser resulta que aquesta segmentació i aquesta autonomia estan bé.

L'AUDITORI

—*Passem a analitzar els casos concrets. Vostè estava en contra que a Barcelona es contruís un Auditori. Ara, ¿potser estarà sobre la seva responsabilitat acabar-lo?*

—Sempre he pensat que les dues operacions culturals menys urgents que tenim eren la construcció del Teatre Nacional, iniciativa de la Generalitat i l'Auditori, iniciativa de l'Ajuntament. La raó és ben senzilla, davant les insuficiències econòmiques que tenim en altres camps crec que una ciutat com Barcelona amb un auditori com el Palau de la Música en té prou. Això és el que pensava i el que penso; però, evidentment no deixaré l'obra de l'Auditori de Barcelona a mig fer.

MUSEUS I BIBLIOTEQUES

—*Vaja, l'acabarà...*

—Evidentment. Parlant d'aquests grans centres crec que la deficiència més gran que té la ciutat són els museus i les biblioteques. Barcelona és una ciutat sense museus i sense biblioteques. Això, vist des del punt de vista d'una política cultural, és molt fort.

—*¿La reforma al Museu d'Art de Catalunya, una de les assignatures pendents més escandalosa perquè manté el Museu tancat, sembla que definitivament ha aconseguit certa unanimitat i tira endavant?*

—Sí, és cert, el tema va endavant, està en marxa. El problema és que no estic massa d'acord com el tiren endavant.

—*¿Per què?*

—Bàsicament estic en desacord en tres punts. El primer seria que no estic molt segur que sigui una decisió encertada destinar la gran sala del Museu a activitats ciutadanes, com poden ser banquets, actes, etc. Aquest museu és un dels més grans d'Europa, és més gran que el Mu-

seu d'Orsay de París, i per tant, penso que s'hauria d'utilitzar tot l'espai en funció del seu contingut museístic integrant aquesta gran sala en l'itinerari del Museu. Amb això no vull dir que sigui un error; potser després d'estudiar el tema veuré que aquesta és l'única solució, però en principi no estic gaire d'acord que s'hagi destinat una part important del museu a actes públics no museístics.

En segon lloc, no estic d'acord que aquest Museu d'Art de Catalunya no inclogui, també, el Museu d'Art Modern. Obertament, això és un error. Dins del nostre, ara, aquest moment no té tanta importància com per dedicar-li exclusivament un museu. En canvi, seria bonic veure en un sol edifici l'evolució de l'art romànic fins a Gaudí.

—*Pel que fa al Museu d'Art de Catalunya, ¿quin és el tercer desacord?*

—No estic molt segur que sigui bo dedicar molt espai a exposicions temporals. Em sembla que una mica s'ha acabat l'època de les exposicions i torna el temps dels museus. Em sembla que és més fàcil traslladar persones que traslladar quadres.

—*¿Intentarà intervenir en aquests aspectes i canviar-los?*

—Sí, però no sé la manera. Hi ha un Patronat amb un president i és possible que el regidor de cultura no hi sigui representat. No sé com hi entraré, en aquest tema. Ja trobaré una fórmula.

—*El Museu d'Art de Catalunya té un Patronat presidit per l'empresari Duran Farell. El Museu d'Art Contemporani, també és presidit per un altre empresari, en aquest cas per Leopold Rodes. ¿Pensa que aquest és el paper dels empresaris?*

—No entenc per què els presidents de dos museus han de ser dos empresaris. Em sembla malament. A tot arreu, els empresaris, la gent rica, són presidents dels comitès de suport. Però, en canvi, les grans decisions museístiques les prenen els especialistes. Els tècnics, els artistes, els intel·lectuals, però en cap cas els industrials.

—*Abans ha parlat de l'Olimpíada Cultural, però no ha dit què en pensava.*

—No crec que estigui ben orientada. No entenc per què Barcelona, que té una tradició cultural important, ha de tenir un instrument cultural especial de cara als Jocs Olímpics. Crec que si aquest instrument hagués estat més integrat a la regidoria de cultura, potser s'hagués trobat la manera d'encaminar els esforços

"La Rambla ja comença a tornar a ser el centre de Barcelona".

D UMBERT

de l'Olimpíada en temes més infraestructurals. Si l'Olimpíada Cultural hagués destinat els seus diners a enllestir el Museu d'Art de Catalunya per al 92, el seu resultat hagués estat més brillant que tot el que es pugui fer en aquest moment. Aquesta discussió ja es va plantejar en el seu moment i es va rebutjar explícitament que l'Olimpíada Cultural es dedicés a temes estructurals.

—Vostè no s'ha estalviat mai de manifestar la seva indiferència per la cultura espectacle. Ara, no me'l sé imaginar programant, per exemple, les Festes de la Mercè.

—Penso que l'espectacle és una part molt important de la cultura actual. D'això, no en tinc cap dubte. El que passa és que jo no sóc cap expert en aquest tema i no em fa cap vergonya dir-ho. En canvi, penso que, en aquest terreny, l'Ajuntament hi ha funcionat prou bé; el Grec en seria un exemple. I, que si de cas, el que potser es necessita és una mica més de capacitat de decisió econòmica.

—¿O sigui que aquests temes els deixarà en mans dels especialistes?

—Deixar-los en mans dels especialistes no és la paraula exacta. Però penso que m'hauré de confiar molt dels especialistes

que em mereixen, per altra banda, bastant confiança. Per altra banda, l'última notícia que tinc és que el Grec passarà a l'Olimpíada Cultural, o sigui, una cosa menys que hi haurà a la regidoria de cultura.

—Durant aquests anys que l'Ajuntament de Barcelona no ha tingut regidor de cultura, Ferran Mascarell ha estat un home clau des del seu lloc de coordinador de serveis.

—Penso que Ferran Mascarell ha estat molt eficaç. Amb la dificultat que ha representat treballar sense un regidor que estigués present a l'hora de prendre les decisions polítiques, crec que Mascarell ha aconseguit crear ordre fent totes aquestes autonomies, que han estat una bona solució perquè les coses funcionessin. Mascarell em sembla una persona molt valuosa i molt intel·ligent.

—¿Continuarà si vostè és regidor de cultura?

—Jo li he demanat que continuï i m'ha promès que ho farà. No sé si serà amb una dedicació completa o durant molt de temps. Jo espero que com a mínim arranquem junts.

—¿La Rambla tornarà a ser el centre cultural de Barcelona?

—Pràcticament ja ho és. Té problemes de degradació, però el regidor Clos ha fet una feina molt eficaç. La feina que falta fer és d'assistència social.

Urbanísticament, dins les possibilitats econòmiques, s'han fet intervencions importants. Culturalment, ho té quasi tot. Ara, el que s'ha de fer és un cert millorament de l'estructura social. Si hi entren els estudiants i els visitants dels museus, la Rambla canviarà. No es tracta de traure a ningú, sinó que la superabundància de marginació que hi ha s'integri d'una altra manera a l'estructura del barri.

—Vostè viu a la Plaça Reial, al rovell de l'ou de la marginació. ¿És dur?

—Viure allà és dur visualment però no realment. El que és desagradable de la Plaça Reial o de La Rambla és que si hi arribes a les tres de la nit, et trobes vint-i-cinc borratxos o vint-i-cinc drogaadictes, fet que no és gaire agradable, perquè no li agrada a ningú trepitjar un vòmit o veure una persona en una situació difícil. Però, en canvi, tota la resta són comoditats perquè és l'únic barri de Barcelona.

Assumpció Maresma